

زندگی کیسے

Ketabton.com

لیکوال : افتخار اللہ افتخار

« بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ »

د کتاب پيژنده

نوم رنڊي / لنڊه كيسه

ليکوال افتخارالله افتخار

ايډيټ ا.ر افتخار

کمپوز ا.ر افتخار

پښتۍ ډيزاين ا.ر افتخار

تاريخ ۱۴۰۲ / ۰۴ / ۵

چينل https://t.me/Aftekharullah_Aftekhar

فسيوک Aftekharullah Aftekhar

واټساف 00989908400450

په خپل نوم د خپرولو حق هيڅوک نه لري. حقوق له ليکوال سره خوندي دي

زما نشري شوي کيسې

۱ سپيڅلي بنځه / لنډه كيسه

۲ ماته منظوره ده / لنډه كيسه

۳ د بنځي خور سره / لنډه كيسه

۴ رنډي / همدا اثر

هيره دي نه وي چې دا ټولي کيسې د Aftekharullah Aftekhar په ټلگرام کې موندلی شئ، بلکل پري.

دالۍ

(هاغو ژونديو ته چې د محبت په نوم وژل شوي
او اوس هم د ميني ترانې په لور غږ وايي)

خپلي خبري

که په دې طمعه ناست يې چې يو وخت به هر څه بڼه شي نو همدا اوس پاڅه، ځکه که هر څه خپله سميدای شواى نو حرکت د څه لپاره دى؟ موخه مې دا ده چې تر کومه به پلار، ورونه د لور او خور حقونه د فرش لاندې کړي؟ پښتونو! که مينه کول درته د جونو جرم ښکاري؟ دا هم جرم دى. نه ورته غوږ ږدئ او نه يې اورئ. همدارنگه د پښتو په بالښت ډډه ووهه او د اسلام کتاب مطالعه کړه. چاته چې رب تعالی د خوښي اختيار ورکړي نو دې کې به ډير حکمتونه وي. بس کړه، له دې بې حایه پښتو او غيرت نه تير شه چې سبا پکې لور او خور څخه رنډی جوړېږي. په دې زه او ته ملامت يو. راځئ چې له خور او لور نه د هغې د رشتې خوښه انتخاب واورو. دا دې گاونډی نه، ستا لور او خور ده. په ډاډه زړه ورسره وغږيزه او وايې وره چې راتلونکې کې نه ته پښيماڼه شي او نه لور او خور.

دا كيسه به تاسې ته خپله وغږيزي چې حقيقت څه دى او څه څه گټې لري. ډاډه يم چې ما به د نوم انتخاب کې زياتی نه وي کړی، که مې ټولنه کې دا كيسې نه پيدا کيدې نو ما به داسې قلم نه روانوله. منم چې د رنډيو واقعي کمې دي خو که پام وکو له څاڅکي څاڅکي باران جوړېږي. راځئ چې د دې باران لپاره د امن چتر په سر ودر و لکه څنگه چې زوی انتخاب ورو منو، داسې که د لور او د خور نه منو، بايد وايې ورو او پريکړې ته يې احترام ولرو. ژوند دلته بيا نه راگرځي. هر کس بايد خپله مينه خپل حق ترلاسه کړي.

خبري نه اور دووم خو که كيسه کې کومه تيروتنه شوي وه، د يو کوچني ورور په حيث راته بښنه او په گوته کړئ. زه ستاسې نظريو ته احترام لرم.

دا تاسې او دا رنډی لنډه كيسه...

ستاسې

افتخار الله افتخار

پيل

د شهادت په گوته يې پياله د کونډې په زريعه تاووله يو دم يې په ورغوي د پيالي
ساه بنده کړه.

عصمت ته يې مخ کړ.

-زه يو نظر لرم!

عصمت له غړپ ورسته پياله لاس کې ونيوله د اوريدو لپاره يې وريځې تندې ته
وځوځولي

جواد خبرې پيل کړې پيالي ساه واخيسته

-گوره اول مې واوړه بيا ورسته را غږيزه زه وايم د اسد د پام بدلولو لپاره هغه
بايد رندې ته بوځو کيدای شي له مينې يې زړه تور شي او نور به داسې سربداله
نه گرځي. يار! وخت ډير وشو دا دې کال ته نږدې ده چې مينه يې واده شوي او
هغه ورځ تر بلې خرابيزي کوم څه نه و چې مونږ د اسد لپاره ونه کړل وگوره
اته نهه مياشتې کيږي چې د بناړ هر پارک، کوڅه پرې گورو خو تاثير يې پرې
ونه کړ اوس ته ووايه؟

عصمت لنډ ځواب ورکړ.

-ډېر چټي فکر دې کړی!

بيا يې پاتې پياله خولي ته پورته کړه له غړپ ورسته يې په اشاره ورته وويل چې
ځانله پياله ډکه کړه

جواد بیا د پیالی خوله بنده کړه شیبه ورسته یې له خپلې مخې یو څنگ ته وخوروله.

- همدا حای دې نښه وي ما په نن زمانه کې داسې مین نه دي لیدلي او که په اسد څه وشو بیا ته له مانه خفه نشي هو...

عصمت را نیغ شو خو خبرو کې جدي ښکاریده.

- یار ته څه په گډو وډو سر یې. ولې اسد یواځې ستا ملگری دی؟ او بیا ته ملا ته د شرابو ست کوي هغه د عاشقې تر څنگ یو ایمانداره حوان دی که زه یې ومنم هغه یې نه مني. پوهیږم چې د هغې جدایي زپوولی خو څه وکړو مونږ ټولې هڅې وکړي آن وگوره ښار ته مو راوست دلته مې خپله حجره کې دیره کړ شپه او ورځ یې د پام بدلولو په هڅه کې یو اوس هم زه ملامت یم!؟

- چغې مه وهه زه درته همدا خبره کوم زنا داسې عمل دي چې د انسان له بدن نه د مینې ټوله نشه اوباسي. زه وایم چې دا مینه یې له دماغو والوزي او مونږ ته پخوانی اسد په لاس راشي.

- خو یار دا ستره گناه ده که دا کار هغه وکړي گناه کې مونږ هم ورسره شریکان یو.

جواد پوی شو چې دا یې راسره مني.

- په مینه کې ټینگار زمونږ حواک نه بلکې مونږ کمزوري ښایي. اسد کمزوری شوی اوس به مو هره خبره مني.

خالي پیاله یې تر پتنوسه نږدې کړه ډډ بالښت ته عصمت تکیه شو.

- وبه گورو نن شپه یې سر درد کاوه ځکه مې حجره کې ځانله پریښود مونږ خو ټوله شپه په موبایل مصروف مخلوق یو کله یو سره غږیږو کله بل سره ځکه ستا خواته راغلم.

له یو څه بحث ورسته دواړو په موبایل کې سترگې ښخي کړې.

شپې ورځې ته ښه راغلاست وویل او خپله په مخه لاړه...

د سهار شین چای څکلو ورسته په بیگانی موضوع سره بیا وغږیدل جواد ورته وویل:

ما بیگا شرف ته مسج کړی و. نمبر یې رالیږلی اوس به ورته زنگ ووهم. دوهم زنگ جواب شو، له سلام کلام ورسته خبرې ته راغلل.

- خو کسه یاست؟

- اغه مونږ خو درې کسه یو خو کار یو کوي.

- ماته څه مشکل نشته. نوی شی دی، خوشحاله به مو کړي.

- بڼه، بڼه ادرس راکړئ؟

- ادرس اسانه دی خو د یو پروگرام څلور زره اخلم خبر بڼه وي چې بیا دلته شور نه منم.

- اغه سمه ده مشکل نه لرو.

- هه ادرس واخله د...

- سمه ده بیا درته زنگ کو.

اړیکه یې پرې کړه خو عصمت خندا ونيو جواد هم ورسره ملگرتیا وکړه بڼه شیبه یې پرې گپ جوړ کړ، ورسته روان شول.

لس دقیقې بعد اسد ته ورسیدل. د عصمت کوچني ورور د چایو لوبڼي ټولول. شیبه ورسته له حجرې ووت. له بڼه راغلاست ورسته دواړه د اسد خواته کیناستل اسد په خپلو ورینمنو وینتو کې گوتې پورته تیرې کړې، غټې سترگې چې لاندې حلقي یې سرې معلومیدې. دوی دواړو ته یې په خورن نظر وکتل بڼکلی مخ یې مسکا معاصره کړ په کرار وغږید:

څنگه یاست زما محافظانو بیا می کوم خوا وړې که څنگه او پوهیږئ بیگاه خوب کې هغه د خدای په قدرت جوړه شوی نیی...

جواد یې خبره غوڅه کړه پوهیده چې دا بیا د سیلاب او د هغې کیسه کوي.

- اسده گوره مونږ نن تا داسې ځای له بوځو چې تا یې تر اوسه فکر هم نه دی کړی!

اسد له خندا سره نیم وخځیده.

- لکه چې زندان له می بیا یئ ها؟

دری واپرو وخنډل، عصمت دیوال ته ډډه شو.

- نه یاره له دې هم بدتر دی خو ستا لپاره بڼه دی زمونږ په فکر!

- یارانو ما د ژوند خوږو سره خدای په امانی کړې اوس زه له دوزخه هم نه یږیرم!

جواد پوه شو چې دا اوس زمونږ د یاری په نشه کې غږیږي خو باید خلاصه ورته ووايم عصمت ته یې اشاره وکړه او د نه کولو خبره یې د ژبې سر ته راوسته او کرار یې پوکی ورکړ.

- اسده دا ځل مونږ تا د یوې رنډۍ خواته بیایو!

همدومره یې وویل خو د مخ رنگ یې وتښتید، نور د ویلو ځواک یې نه درلود.

هغه د لاس گوتمي سره مشغول و، پرته له دې چې په قهر شي او یا ورته وگوري په ارام یې لنډه جمله بیان کړه.

- مینه باید نیکمرغي راولي نه ناروغي.

جواد ته خو دې خبرې مرگ ورکه خو عصمت ځان رانیغ کړ.

- منم چې دا لار غلطه ده خو ستا د ویاړ لپاره وایو ته باید خوشحاله اووسی.

اسد له گوتمي سره لوبې کول پریښود، بره یې ورته وکتل.

- د ویاړ ورځ که یوه ورځ وي خو د بې نومی له سلو کالو ژونده غوره ده، ته چې څه ته د ویاړ په نظر گوري هغه ویاړ نه دی. وروره بد نامي او بد نومي ده هم دلته او هم هلته. د شهادت گوته یې پورته ونيوه.

دا چې جواد یې د راضي کولو ژمنه کړې وه، ځان کې یې بیا قوت راپیدا کړ خو بل ډول وغږید سره د غوسی.

- اسده! که راسره لار نشوي، قسم دی چې ټول عمر دې ونه بینم او نه به درسره وخاندم ما هم مړ وبوله.

اسد په لومړي ځل دومره لویه خبره واوریده. د دوی په یارانو کې تر اوسه داسې نه و شوي چې یو بل دې په معمولي خبره خفه کړي. دا نو ورته گرانه تمامیده

حُکله چې کتل یې دوی ماسره څومره خفه دې اوس دا ناروا هم زما لپاره کوي زه د خپلې مینې گناهگار یم.

- سمه ده شور مه جوړوه! حُم در سره.

دواړو ترې غیر په یوه خندا تاؤ کړه.

درې واړو په حُان گوتې ووهلې خو اسد دومره خیال د حُان ونه که شیبه ورسته د جواد په موټر کې راغلی بیرته سپاره شو او د رنډی مالک ته یې زنگ ووهه چې زموږ تر تگ او راتگ پورې باید هیڅوک نه وي، مونږ در روان یو. دا چې د رنډی مالک د پیسو اوریدلې وو، په خلاصه سینه یې ورته بڼه وکړه.

نن چې په اسد کوم قیامت راتلونکی دی، هیڅوک نه پوهیدل. د ښار گڼه گڼه مخ په زیاتیدو وه، خاموشي د ښږو لاندې کیده.

موټر په سرای کې ودرید. درې واړو حُانونه عجیب احساسول، لویه وجه دا وه چې دا قدم ورته لومړی و.

د ادرس سره سم مخته تللي و، د ښار لږې څنډې ته خام او پښو کورونو کوڅه کې یې د یو کور ور ته څو ضربې ورکړې، ور زر خلاص شو. مخکې له بڼه راغلاسته یې په کور ننویستل، د رنډی مالک له وره کوڅه کې سر ښکته پورته تاو کړ، زر شاته شو، دروازه یې بنده کړه او همدلته لنډې کوتې ته یې دننه کړل. دا کور ډیر پراخه نه و خو دوه کوتې یې عمومي دروازي ته مخامخ لږې څنګ ته پرته وې او دا یوه د دروازي سره بیخي جوخته تقریباً تر منځ یې اووه متره صاف دالان یې لره. کوټه کې درې کسه خاموش او یو غږیده خبرې یې دوی ته ډیرې عجیبې او نوې ښکاریدې. اسد سر ټیټ اچولی و، جواد وویل:

مونږ ته یې څه چې پیغله او دې کار سره نوی ده زموږ دا یو ملگری لږ د زړه بیمار دی بس دا مو راوستی سړیه باقي مونږ دوه دا کار نه کوو هو د رنډی مالک د لاس په خوځولو قناعت ښوونکی و غږیده.

- تاسې له حُانه لیوني مه جوړوئ داسې جینې په ټول ښار کې نه پیدا کیږي یو خوا ښایسته او بل خوا ډیره نرمه ده زه خو وایم په وار وار ورځئ سبا به ارمان کوئ خو بیا داسې شی نه میلاویري...

عصمت یې خبرې ونيولې.

- گوره مونږ وایو چې یو کس دی بس یو دی. ته اوس د پیسو لپاره راته د غر نه غوښه مه جوړوه!

- سمه ده خو تاسې په باغ تیریرئ او منې نه خورئ. بیا داسې وکړئ زه د یو پروگرام څلور زره اخلم. پیسې راکوه او ملگری مو ورلیږئ هغه ستاسې شی آماده دی.

جواد زر جیب ته لاس کړ، له بتوی یې غټ لوتونه جلا او سړي ته یې لاس کې کینودل.

سړی مسکی شو، نوي لوتونه یې له نظره تیر کړل، اسد ته یې وویل:

-ورځه ځوانه او د ځوانی مستي دي وباسه!

اسد ملگرو ته وکتل.

هغوی د سترگو په اشاره ورته وویل چې ورځه!

د رنډی مالک کړکی ته مخ کړ:

-هه هاغه مخامخ کوټه ده ورځه ورځه بنه ډاډه.

اسد ورته بد بد وکتل، ملگرو یې دیکه کړه:

-ورځه کنه ځله ناست یې!

له کړې ژمنې په شا کیدلی نشو مات مات پورته شو د کوټې له وره په وتو و چې عصمت د رنډی مالک ته وویل:

که هر څومره وخت یې نیوه مزاهمت به ورته نه کوی زه د هر ساعت دوه زره درکوم.

هغې ورته په سینه غبرگ لاسونه کینودل.

اسد له کوټې بهر څو نا زړه کرار کرار قدمونه واخیستل مخامخ کړکی نه پرې د ولارې پیغلې نظر ولږید د بدن وینه یې گرمه شوه د زړه زربان یې ان په خپله اوریدل د سترگو اوبنکو یې ځان لویدو ته آماده کړ. یو قدم شاته لاړه غبرگ لاسونه یې خولې ته یوړل او کلکه یې بنده کړه پوهیدله چې چیغې مې تر اووم اسمانه رسي غابنونه لکه ماشوم چې یخ ووهي داسې کړسیدل په زړه یې څه

بوج شو غوښتل يې را بهر يې کړي په اوبنکو لامده لاسونه يې له خولي جلا کړل په بنده بنده ژبه گویا شوه:

خدایه مینه مینه په داسې خای کې وینم

چې کتل يې راته ډیر ښکاري بې خونده

را روان کس نه هماغلته ساه واخله

یا خو ما کړه له دې ژوند نه بې ژونده

اسد د انگر منځ ته راوړسید، جینی یو دم منډه کړه، کړکی پرده خوره شوه، ور یې بند کړ، شاته راغله، پرده یې ونيوه، له کړکی یې بیا بهر وکتل. اسد را نږدې کیدو کې و، د الماری تر څنګ په سینګار میز پروت د میوو رقاب تر څنګ یې چاقو ته پام شو. تیزه تاوه شوه چاقو یې را پورته کړ څوکه یې اسمان په طرف سترگو ته یې نیغ ونيو اسد دروازي ته ودرید خو زړه یې نه کیده چې دروازه ووهي!

د جینی خبرې قاتلانه شوې، اوبنکې یې په ورغوي پاکې کړې، لاس یې د تشې نه په لاندې برخه رابنکه، چاقو ته مخاطب شوه:

په یاد ولره که اسد زما غوښتونکی شو نو ته ځان کې د حضرت ابراهیم د چرې خوی پیدا نه کړې باید چټک کار وکړې، یو به ختمن له منځه وړي.

له دی سره دروازي یوه کراره ضربه وخوړه.

د جینی د سترگو گاتي د دروازي طرف ته تاؤ شول بیرته یې لاندې رقابې ته کږې کړې. لاسونه یې ښکته شو. د مالګې له کوتې یې سر جلا، بیا یې ټول پیاله کې خالي کړ. پیاله دوه گوتې مالګې ونيوه، له جیک نه یې پکې اوبه واچولې. دا ځل پیاله پوره ډکه شوه.

دروازه کرار وټکیده، جینی شاته وکتل بیا یې اوتر پیاله کې چاقو ښخ کړ، حرکت یې ورکه. اوبه او مالګه یې سره یو کړه، پیاله یې خولي ته پورته کړه، بې له دمې یې پیاله خوله کې خالي کړه. سخته وټوخیده خو په خوله یې لاس کښود چې

غږ بهر ونه وځي. د سینگار میز هندارې کې یې ځانته وکتل پوښتنه یې ورڅخه وکړه:

-باید غږ کې مې تغیر راشي !

رښتیا هم غږ ډډ شوی وو لکه ستونۍ یې چې پاره پاره کړی وي.

زړه کې خوبه شوه خو ظاهرًا نه معلومیده. سمدستي یې له خپل څادره کلک تمبوزک وواهه، چاقو یې انتخاب ځای کې کینود، اوبنکې یې پاکې کړې، مخ یې دروازي طرف ته کړ لکه دوزخ ته چې روانه وي. دومره نا زړه دروازي ته نږدې شوه، کونډه یې لاندې کش کړه، ور خلاص شو، بیرته په شا لاړه. دیوال سره پروت چپرکت ته په فاصله کې مخامخ ودریده، زړه یې زیات درزیده، لاس یې پرې کینود.

د دروازي اوار کرسار شو. اسد بوټونه وبنکل، کوتې ته داخل ننوت خو بره یې نه کتل. جینۍ له موقعي گټه واخیسته تیزه لاړه د ور کونډه یې بیرته بره ور ورسنه، راتاو شوه خپل ځای کې ودریده. اسد ډیر شرم محسوساوه. همدلته ودرید.

له خولې یې کوم حرف نه واته جینۍ ورته د ناستې اشاره وکړه تاؤ شو چپرکت کې کیناست نظر یې فرش کې وښلولو خبرې یې پیل کړې:

هیله ده تاسې خفه نشئ. زه ملگرو دلته په زور او مجبوری راوستی یم. زما د کار سره هیڅ زړه نه لږي او نه تاسې ته گوتې در وړم. تاسې ارامه اوسئ.

جینۍ ارامه ساه واخیسته خو د اسد غږ پسي لیونی وه ډیر خور پرې لږیده. په سترگو کې ډنډ اوبنکې یې بیا د څادر په څوکه پاکې کړې. غوښتل یې چې ورمنډه کړي او کلک یې غږ کي ونیسي خو داسې یې نشو کولای. اسد د پخوا غونډې تازه نه ښکاریده ډیر بدلون یې کړی.

جینۍ رقابې له پام شو، ور لنډه شوه، را اوچت یې کړ. د اسد څنگ ته یې په چپرکت کینود. په پره پره غږ یې وویل:

-دا واخله وخوره!

اسد منو او مالتو ته وکتل سر یې وخوځاوه:

-نه يې خورم مننه.

د جينې له خولي ناخاپه ووتل:

-او هو ستا خو منې خوبښيري کنه څنگه يې نه خوري؟

اسد جتکه وخوره، جينې په کړې خبره پښيमानه شوه. بيا يې اوږده کړه:

-مطلب مي نن سبا ځوانان منې ډېرې خوبښوي.

-هو ما هم خوبښولي خو اوس مي عادتونه بدل کړي.

جينې په فرش گونډې ووهلې په خپلو پوندو ورته مخامخ کيښاسته.

-ولي دي عادتونه بدل کړي؟ ته ځوان يې پس له ماتې بايد بيا ځان جوړ کړي د پخوا په شان.

-ستا خبره سمه ده خو زړه چې مات شي د پخوا په شان نه جوړيږي.

جينې ځان ناخبره واچو.

-تاسې په مينه کې ناکام شوي ياست؟

-په مينه کې ناکام که بيا امتحان ورکړي، کاميابيږي خو ما هغه او هغې زه بايللي يم او د بايلاتو لپاره بيا امتحان نشته.

جينې يې څيره کې سترگې داسې ښخې کړې وې لکه څه چې پکې ترې ورک وي. سرې شونډې يې د تېوزک لاندې وخوځيدې:

-هغه کم بخته جينې څوک وه؟

په داسې حال کې چې اسد له خپلو گوتو سره مصروف وو، په ډک زړه يې کيسه پيل کړه:

يوه د جنت مرغی، د کوهي قاف ښاپيري، زما د مينې ليونې او د ځمکې سپورمې وه. هغه شاعره نه وه خو ځينې وخت د حالاتو په کتو يې له خولي بيتونه وتل. مونږ سره نږدې له اووه کالو يو بل پيژندل باور وکه د پيغلو ډله پرې ښکلې ښکارېده. د هغې غږ مې په ډک شور کې پيژانده. د خوند خبره دا وه چې گاونډی مې وه. زما له خاطرې به کومې بهانې نه وې چې دې به کور کې جوړولې تر څو ما وويني. په کومه ورځ به مو چې يو بل ونه ليدل، مونږ ته خوب نه راتله تر

هغې چې سبا به مو ختمن ليدل کول. زمونږ په مينه تنها زمونږ کورنۍ نه، چارچاپيره گاونډيان او داسې نور کليوال هم پوهيدل. باور وکه مونږ به په مثالونو کې ياديدلو. زمونږ جوړه خاص بلل کيده. هغې به چې د راتگ لپاره بانه پيدا نشوه کړای بيا به زمونږ کور ته په ديوال را چپه وه. او رښتيا دې کوټه کې د لونگو بوی زيات دی زما د لونگو بوی خوبنیده هغې به هميشه په سينه پاس لونگ گرځول، د زلفو په کمڅو کې يې هم نغښتي ول. هغې ليونۍ زما له هر عادت سره مينه لرله زما خوبنیده چې هغه راته داسې مخامخ کيني لکه ته چې ناسته يې او اتفاق ته وگوره زما سور رنگ خوبنیده او دا کوټه له سور رنگ نه پکه ده. هاهاما دې سره خدا ونيو خدا کې يې غږ ورک شو ورسته بدلون سره واريډل شو دواړو سلگۍ وهلي يو بل ته مخامخ خو وخت يې تر منځ داسې غرونه درولي و چې ږنگيدل يې د انسانانو نه د ديوانو کار وه دوی فکر کاوه گوندي مونږ سره ټوله نړۍ خفه ده خو داسې نه وه يواځې تری قسمت په څنگ و خو که خبرې يې کولای شوي ويلي به يې وو ورته:

ستا مينه ستا په وړاندې تاته ناسته

ورشه تاؤ کړه ترينه غبرگ دواړه لاسونه

يو خدای روند کړی و خو چې بله بينا وه هغې غږ نه کاوه.

جيني په مخ دواړه لاسونه کيښودل ډير زړه يې وکه چې ور منډه کړه غير کې يې ونيسي ورته ووايي چې:

هغه ليونۍ زه يم.

ما پسې ستړيه!

دمه شه زما غيرو کې،

سلگۍ مه وهه زما درسره زړه چوي.

خو داسې نه کيده. نيغه پورته شوه، بلې کوټې ته لاړه، خوله کې يې غوټه څادر کيښود، بڼه يې وژړل. تير وختونه يې ذهن کې تاويدل. پيني يې وترپولي، څو سوکان يې ځمکې ته ورکړل، پلار ته يې د بنيرا لپاره لاسونه پورته کړل خو دا تری هم نه کيده. له خولي يې صرف يوه جمله بار بار وتله « ولي پلاره؟ »

خان يې راټول کړ، له د چايو ډک ترموز يې سره د بورې او ډوډۍ راوخيست، واپس د اسد خواته لاړه. پيال له يې ډکه کړه، په پتنوس کې يې د ډوډۍ تر څنگ کيښوده. اسد ته يې مخامخ په فرش نږدې کړه، هغه يې په ليدلو حيران شو. پوښتنه يې وکړه:

-ته څه پوهيرې چې زه له خوږ چاي سره ډوډۍ خورم؟

له جينۍ نه لار ختا شوه.

- اغه! دغه! اغه! دد دلته چې څوک راځي، مونږ ورته داسې چاي ورکو تنه لکه چې په اول ځل راغلی يې؟

اسد خبرې سره بيرته دمه شو. حيرانتيا يې ختمه شوه.

- هو اول ځل دی او دا هم په اول گورم چې تاسې داسې ميلمستيا هم ورکوئ!

جينۍ د پاتې کيسې غوښتنه وکړه او د اوريدو لپاره يې خان جوړ کړ.

پيالي نه گرم تپونه ختل، د اسد يې بره مخ وهله پاتې کيسه يې راوخيسته:

-هسي دا کيسه خو پوره ناول دی زه هم دلته ډير وخت نشم پاتې کيدلی. ستاسې د رزق مخه نيولې کيرې. لنډه يې وایم د بنار نه مې دوه ملگري راغلي وو، مازيگر سره د خوږ په غاړه ناست وم يو بل گاونډی کې چې زما له هر رازه خبر وه ساه او تيگه مخې ته ودرید، بې له سلامه يې راته وويل:

-اسده ته بې غمه ناست يې او هلته يې ستا مينه کوژده کړه!

دې کس به نور څه هم ويلې و خو زه په خان نه وم پوی شوی چې په هوش کې شوم سيروم مې لاس ته تير و ما يې پيپ په شرق له لاسه جدا کړ. ملگرو نيولی خو زه نه پاتې کيدم. له دواخانې مې ډير مزل کړی و. غوښتل مې چې د جينۍ پلار وولم خو دا مې احماقانه فيصله وه. ما زور واهه چې يو څو کلکې څپيرې مې مخ ته ونيول شوې. ايله مې پام واوښت. هماغه د بنار ملگري جواد وه. بيا يې کينولم او نصيحت يې راته شروع کړ. رښتيا هم اوبه له ورځه تيرې وې. زما مرکه پرې يوه سهار وه. بل ماښام خو غريبی مې مخه نيولې وه. خو څو ورځې ورسته پوهه شوم چې د بنار کوم مالداره کس پرې مرکه کړې او بې له دې چې معلومات وکړي، د پيسو په بدل کې يې ورکړې. له واده يوه نيمه مياشت پس د هغې مالداره کس درک ونه لږيد، کور يې هم بدل کړی و خو پلار او ورونو

یې پرې پیسې اخیستی وي. بیا یې د مظلومي لور پاڼه وا نه روله خو رښتیا ده چې

زوی د ادم زنده باد

لور د حوا په هوا

افتخار په شاعری کې ډیر ښه غږیږي. دلته پلاران فکر کوي چې لور د خزان د ونې هاغه سپکه پاڼه ده چې باد هر خوا یوره پروا نه کوي. دلته زوی ډیر محترم دی خو « لور یا د کور ده یا د گور » زر افسوس په دې مثل د پښتنو.

کیسه راټولوم هغه چې هر چیرې وي خوشحاله دې اوسي او زه ډاډه یم چې د زوی نوم به یې اسد وي. یوه خبره بله چې زه یې له ډیر وخت خوب کې ونیم. همیشه اوبو اخیستی وي خو ماته نه ښکاري خو بیگا چې راته ښکاره شوه ما ورته کتل خو لاس مې نه وړ کاوه نه پوهیږم چې هغې سره څه روان دي؟ له سترگو اوبنکه پیاله کې ولویده کوټه په یو څاڅکي بیا خاموشی و نیوه خو دا خاموشي په سلگیو ماتیدله دوه مین سره یو بل ته ژاړي. وخت هم عجیبه کاني کولې ملاقات یې د مینو داسې حای ته راوست چې باید نه وی شوي خو د پلار بې پروایي د لور اینده داسې جوړه کړې وه چې خپل عاشق ته یې له شرمه ځان نشو معرفي کولی.

اسد پورته شو.

- هسې راسره ژاړې ته زما څه یې باید په خپل قسمت وژاړې چې د داسې ډیرې میلمنه کړې یې باور وکړه له زړه درته خفه یم خو له وسې مې نه ده پوره چې ودې باسم. ما همیشه د رنډیو له خولې کیسې ناولونه لوستي خو نن درته ما کیسه وکړه جالبه ده کنه ده؟ ههها باید تا واورو خو بښنه غواړم ستاسې وخت نشم نیولی زه ځمه اجازه را کړی.

جینی را ولاریدو کې وه چې ویې ویل:

د رنډیو کیسې واقعي چې دردونکې وي خو که ما درته خپله کیسه وکړه له پښو به دی ساه وخیجي.

اسد دا خبره دومره زړه ته ونه لیرله او نه پرې پوهه شو خو جواب کې یې ورته وویل

- الله ﷻ دي له دي سپک بازاره ازادي په نصيب کړه.

تاو شو دروازي ته، جيني پسي غږ کړ:

- دلته خو چې هر کس راغلی بیرته تگ کي د موبایل نمبر غواړي خو تا ونه غوښت. کپړي چې زما نمبر وليکي؟ هيله ده سوال درته کوم.

زړه يي بيا رايک شو...

- بښنه غواړم ما سر کي وويل د ملگرو لخوا مجبور شوم چې راغلم هسي نه خولي نه مي درته داسي څه ووځي چې خفه شي!

له دي سره يي ور خلاص کړ دا چې بوتان په پښو کړي يو لاس يي د دروازي بيخ کي او په بل لاس يي بوت پښي ته جوړواه، جيني پرې بيا غږ وکړ. اسد پسي بره وکتل د جيني شاته الماري کي يي په تصوير سترگي ولږيدي!

دروازه خپله بنديدو کي وه چې د گوتي نوک يي تري ونيو يو اخ يي له خولي ووته جيني را منډه کړه چې گوتي يي وتري خو د اسد پام هاغه نيم تصوير ته و چې پوره نه ښکاريده کوشش يي کاوه چې تصوير پوره وويني زړه کي يي څه ټکه لويدي و. جيني د څادر پيڅکه وشلوله، په ځان پوهه نه وه چې تمبوزک يي خلاص شوی و. د اسد زخمي گوتي نه تاوه وه تر څو ويي تري هغي پرې غږ وکړه:

-څه کوي!؟

جيني چې سترگي پورته کولي، نيم څادر يي پښي لاندي نيول شوی وو. اسد پوی شو چې څادر يي له مخه لويدي. جيني سر راپورته کړ خو اسد تري مخ واړو او

دا يي دروازي کي همداسي پريښوده. خلاص مخ يي پسي کتل چې د کور لويي دروازي خواته په داسي حال کي روان دی چې وينه يي له گوتي څاڅي. ملگرو ته يي چيغه کړه. ملگري يي سره د هغي کس چې د جيني خاوند و، را ووتل. اسد پسي بهر په وتو کي وو چې د جيني خاوند غږ کړ:

-نيبلي! وه نيبلي! لکه چې گاک دي بيا ځانته نه دی پريښی ها؟ زه به تاسره گورم

اسد د نيبلي د نوم اوريدو سره ټول څه چې يي ليدلي وو، په ذهن کي تتي څپي ووالي. هاغه د لونگو بوی، سور رنگ، د جيني ناسته، د منو کلک ست، د چايو

سره وچه ډوډۍ او په تېره هاغه نیم تصویر. موده ورسته یې د نبیلې نوم واورید
هغه خبره یې ورته یاده شوه:

- (که ما درته خپله کیسه وکړه له پښو به دې ساه وخیجې) غوښتل یې په کور
بیرته رامنډه کړي خو د بدن غړي یې سست شول، له پښو یې ساه والوته.
عصمت وویل:

ونیسه لاس یې زخمی شوی. بي هوشه شو. جواد په شاه تر موټره یور، سیده یې
تر عمومي لنډ هسپتاله ورساوه. عاجل واټ کې یې داخل کړ. دواړه ملگري ورته
اوتر اوتر کیدل. پنځلس دقیقې ووتې، اسد په هوش کې رانغی. جواد عصمت په
اوبره وټپاوه:

-دیکخوا وگوره!

عصمت سر راپورته کړ په څنگ یې وکتل رښتیا هم حالت ډیر عجیب وو، ویې
لیدل چې شیبه مخکې چاسره ناست و په وینو ککړ په تزکیره کې یې یوه زنانه
اچولې، عاجل خونې ته را داخل کړه خو نبیلې ساه ورکړه. پولیس یې تر څنگ
نږدې را ورسیدل. سړی یې د جینۍ په قتل ونيو.

خو په دې راز یواځې اسد پوهیده چې قاتل د نبیلې خاوند نه، نبیله خپله ده!

خو حقیقت دا دې چې د نبیلې قاتلان پلار او وروڼه وو.

پای / ایران / شهریار

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**